

SLUJITOAREA DOMNULUI, MARIA

Autoar: Lhana ROMA-NOVA

1. Nedumerirea

Oh, Tu, Doamne!... Oh, Tu, Doamne,
Ce-ai trimis în prag de toamne
pe-al Tău sol, înger atic,
în Efes - oraș antic,
cu trei zile înainte
de-a pleca spre cele sfinte
Maica noastră, a tuturor...
Pentru ce atâta zor?
De ce îngerul atic
a zburat într-un nor mic
și nu l-am putut vedea
noi, ceilalți, când spovedea
pe Cea Care a plâns mereu
pe-al Său Fiu de Dumnezeu?

Oh, Tu, Doamne!... Oh, Tu, Doamne,
Ce-ai dat voie să-L condamne
pe Acel Fără de Vină
(când se ruga într-o grădină,
în grădina Ghetsimani)
cei mai de temut caimani...
Colții lor, când și-au înfipt,
orice frunză și-orice vipt
au căzut, au făcut groapă
Celui Care le-a fost Apă,
le-a fost Țarină, Lumină...
De-atunci toți la El se închină!

Oh, Tu, Doamne!... Oh, Tu, Doamne,
câte mii de vechi canoane
mai avem a le purta
s-ajungem la Dumneata,
precum Maica prea Curată,
Fecioara Neîntinată,
când din margine de lumi
au sosit bătrâni și juni,

toți Apostolii, în grabă,
să cinstească pe-a Ta Roabă?

2. Rugămintea

Tunet mare, tunet viu
a adus preasfânt sicriu
și-a dat veste în tot regatul
că s-a zguduit uscatul;
mări, oceane, alte ape
au venit să-i stea aproape
Celei Care, în trei zile,
n-a ajuns printre fosile,
ci în brațe de Păstor,
printre îngeri – Călător...

Oh, Tu, Doamne!... Oh, Tu, Doamne,
ne grăiește prin icoane
și ne învață și ne iartă
când va fi la Judecată...
Judecata de Apoi,
să nu Te ascunzi de noi!

Căci, precum a noastră Mamă
a fost dusă într-o maramă
de doi îngeri, doi șoimani,
în Grădina Ghetsimani,
să învelești a' noastre trupuri
cu iubire, în calupuri,
să nu lași să putrezească
ființa asta pământescă,
să ne dai viața de veci,
nu doar zbor de lilieci!...

Nu ne duce în întuneric,
nu în peșteri părăsite,
nu ne da destin himeric,
nu sentințe urgisite!

Nu lăsa al nostru glas

să se piardă în vreun impas,
fă-ne calea mai ușoară
precum la a Ta Fecioară!

Atunci, în Ierusalim,
am făcut cu toți talâm
Celei Care a închipuit
pe-al Său trup ce-a dăruit
Fiu de Om, de Dumnezeu,
zămislind mereu-mereu
Viață... Viața Cea Adevărată,
Nemurirea – în cer, sperată!

Când sobor de îngeri
au sosit în prag,
noi – simțind înfrângeri,
ne-am făcut șirag
de fulgi de zăpadă,
ca din cer să cadă
peste noi o boare...
Doamne, ce onoare!

Când sobor de îngeri
au sosit în prag,
noi – simțind înfrângeri,
ne-am făcut șirag
de lumini și stele,
ca din cer să spele
păcatele toate...
Doamne, din mormânt ne scoate!

Din orice nevoie, din orice ispită,
ne salvează, Doamne, Iadul 'nu ne înghită!

Din orice durere, din orice strâmtoare,
ne salvează, Doamne, ființe târâtoare!

Din orice mâhnire, din orice necaz,
ne salvează, Doamne, ne dă un răgaz!

Să ne dai răgazul de-a putea pătrunde
azi și ieri și mâine, cum și când și unde
vom a ne petrece viața de apoi...
În Iadul cu smoală, în câmp cu trifoi?
În flăcări ce ard inimi muribunde
ce n-au știut, Doamne, să Te cate... unde?
În flăcări ce ard suflete viclene
sau în zbor de fluturi, de păsări cu pene?
Să ne dai răgazul de-a putea înțelege
ale Tale gânduri... Doamne, a Ta Lege!

3. Remușcarea și căința

Binecuvântat Chivot,
nădejdea celor care-Ți cântă,
inimii noastre pivot,
poți să spui ce Te frământă,
ce durere simți în suflet
sau în trupu-Ți ofilit
de atâta chin și urlet,
de atâta plâns, jelit?

Poți să spui de ce n-ai lacrimi,
de ce ochii Îți sunt izvoare
ce-au secăt de așa a-crimi?

Suflete înșelătoare...

Cum de n-ați putut vedea
Adevărul când durea?
Adevărul, Calea, Viața...
Voi ați fost atunci piaița!

Voi, cei care ați condamnat,
și nu el – Ponțiu Pilat,
fiindcă el, guvernatorul,
v-a încredințat onorul
de-a salva de la sentință
pe Cel Sfânt dar... neputință!

Fost-ați prea neputincioși
a gândi drept, mincinoși!
Singuri, voi, v-ați înșelat
și nu el – Ponțiu Pilat,
voi ați hotărât prin vot
și nu el - Pilat din Pont!

Maica noastră, Te rugăm,
dă-ne jug să ne înjugăm,
dă-ne lanțuri, dă-ne fiare
și pedepse glaciare,
dar să nu ne dai uitării
când vei trece zidul zării
și să nu ne arzi de dor,
să ne iei cu Tine în zbor!

Dacă a întârziat trei zile,
Toma a adus feștile
care s-au aprins în noi
când aflat-am mușuroi
de furnici și de albine,
când nu Te-am găsit pe Tine...

Trei furnici și o albină,
stând de strajă într-o verbină,
al Tău strai să nu dispară
pân' Apostolii s-apară,
ne-au șoptit în mare taină
că Te-au luat în a lor haină
îngerii trimiși din Ceruri
de-al Tău Fiu... Ce ler, ce leruri!

Leru-i, Maică, leri-i ler,
astăzi Te-ai uitat din cer
către fii Tăi, sărmanii?
I-or mânca pe ei caimani?!

4. Izvorul de mir

Dintr-al Tău mormânt, Fecioară,

vin să își umplă a lor ulcioară
și săracii, și bogații,
păcătoșii, luminații,
florile de iasomie
și măriile – o mie,
vin să bea din mirul sfânt
și să facă jurământ...

C-au aflat în cimitir
nececat izvor de mir!

Îngerii, din înălțimi,
printre ei... și heruvimi,
au strigat cu toții în cor:
- Nu mai plângeți, fraților!
Voi, Apostoli luminați,
lacrimi nu mai vărsați,
bucurați-vă mereu,
Maria-i cu Dumnezeu!
Bucurați-vă, copii,
căci în grija Ei veți fi!

Ascultând, copii toți
au jurat pe fii, nepoți,
pe tot ce aveau mai sfânt
că vor crede într-un Cuvânt,
că vor crede în trei Cuvinte,
le vor ține mereu minte...

Iar de-atunci, Sfânta Treime
se pogoară în mulțime;
de-o fi zi sau de-o fi noapte,
credincioșii cred în șoapte...

Șoapte tainice, divine
cad încet peste coline,
ei le-adună bob cu bob
chiar de e stăpân sau rob,
ei le-adună fir cu fir,
știu că sunt izvor de mir...

Izvor tămăduitor...
Să-i rămâi pe veci dator!

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh!

Să ne închinăm cu credință
la Sfânta Treime,
în suflet – cu umilință
pentru așa Greime!

Să ne închinăm cu slavă
la Cea mai Curată,
al nost' suflet fie lavă
de la Ea furată!

Să ne închinăm cu sete
la Sfânta Fecioară,
gândul nostru în versete
către Dânsa zboară!

5. Pururea Fecioara Maria

Și dacă trebuia să se nască
Mântuitorul
din seminția lui David,
după făgăduința dumnezeiască,
a văzut tot muritorul
minunea cerească...

Înainte, în timpul și după nașterea
cea mai presus de fire,
învingând cunoașterea,
fără vreo vinovăție,
Ea trăit-a în curăție
desăvârșită
dar, ca să nu fie pedepsită
și omorâtă cu pietre
aduse din vetre,
se face vorbire

lui Iosif în vis
și nu prin înscris
când, în timpul somnului,
i se arată îngerul Domnului
ce îi aduce veste:
„căci ceea ce s-a zămislit într-înșea de la Duhul Sfânt este” (Matei 1, 20).

Fiind din seminția lui David,
Maria,
zămislește pe Fiul lui Dumnezeu
ca fecioară
(precum spune Biblia)
iar pread dreptul Iosif - încercat la greu,
n-a mai părăsit-o...
cum gândise prima oară!

Și, cu pietre, nu au mai lovit-o!

Sfântul Maxim Mărturisitorul zice:

„Cu adevărat zămisirea și nașterea au fost cu totul curate și neatinse de sămânță și de stricăciune și de aceea Maica Celui născut din Ea e fecioară și după naștere, rămânând prin naștere și mai nepătimitoare, ceea ce e cu totul străin firii și mai presus de rațiune... Lucru și auzire cu adevărat minunate e că s-a făcut naștere și ieșire de prunc, închizătorile mădularelor de naștere ale Celei Ce a născut nedeschizându-se”.

6. Nașterea Mariei, un miracol însuși

Ioachim, neam împărătesc,
descendent fără de fii,
griji în tin' se răzvrătesc...

- De ce, Doamne, nu mai vii?

De ce, Doamne, într-a mea casă
ai trimis tăiș de coasă?
Toți mă taie, mă omoară,
fiindcă n-am fecior, fecioară!

De ce, Doamne?... De ce, Doamne,
a mea casă-i făr' de mame?

Tu ai vrut să am soție
dar și ea plânge când știe
că nu poate da pomană
celor duși... lumea-i dușmană!

Ne huiduie, ne blestemă,
nu le e de Tine teamă,
ne împroașcă în orice clipă
cu ocări, cu vorbe în pripă...

Noi rugăm a Ta Putere
să ne ierți de-așa durere,
chiar dacă am ajuns bătrâni
încă avem două mâni
ca să legănăm cu ele
pruncul ce mereu Ți-om cere!

Astfel, se ruga prin munte
Ioachim, riduri pe frunte...

Ana, soața credincioasă,
se ruga plângând prin casă
iar când se ruga în grădină
n-avea somn, n-avea hodină:

- Al meu Domn, al meu Stăpân,
dacă merg să dorm în fân
și sărut flori de trifoi,
poți trimite și la noi
un copil, băiat sau fată?
Iartă-ne, Doamne, odată!

Aducându-Și, dar, aminte
de a Anei rugăminte
și știind că-i din David,
regele - de El, avid,
seminția cea aleasă...
Domnul și-a trimis Mireasă!

Și-au primit copil din flori...
Pe Ioachim îl trec fiori,
Ana face plecăciune
iar Maria - în rugăciune!

7. Adormirea și plecarea la Ceruri

Arhanghelul Gavriil,
vestitorul Tău agil,
a venit și-a prins curaj
să Îți transmită un mesaj
de la Fiul Tău Iubit...
Vremea e de reîntâlnit!

*“Vremea este a muta pe Maica Mea la Mine.
Nu te teme de aceasta, ci primește cuvântul cu bucurie, de vreme ce vii la viața cea
nemuritoare!”.*

În zadar iudeii s-au întărâtat,
gânduri pângărite - când au cugetat,
când chemat-au ceasul rău
asupra trupului Tău,
dar soborul îngeresc s-a înspăimântat
între morți văzându-Te,
știind sufletu-Ți curat
spre Domnul purtându-Te...

Pe Munte al Măslinilor
Tu suisei ieri în zor’
să te rogi la Dumnezeu,
și-a trimis un alizeu
ca să Îți spună bun venit
pe pământ făgăduit,
să Îți dea binecuvântare
pentru a Ta grea încercare...

Iar toți pomii și copacii,
libelulele, gândacii,
minune - când au văzut,

în genunchi ei au căzut...

Ți-au dat cinste, închinăciune
precum slugi însuflețite
muntele în rugăciune,
stâncile încărunțite...

Început-au să se închine
printre lacrimi și suspine,
Te rugau cu toții în cor
să nu pleci că mor de dor...

Doar că Tu, a lor Stăpână,
c-o floare-de-colț în mână,
Te-ai întors la a Ta casă...
Prea fericite credincioasă!

Casa-Ți s-a cutremurat,
Tu pe rude ai chemat,
pe prieteni, pe vecini,
să le spui de-așa pricini.

Lumânări... când ai aprins,
la ferestre stele-au nins,
Domnul Însuși Te striga:
- Te aștept, Mireasa Mea!

Mulțumindu-I negreșit,
casa toată Ți-ai grijit,
pe-al Tău pat ai pus mătasă
țesută de Tine în casă
iar vecinii au adus totuși
busuioc și flori de lotuși...

Trei albine vin și ele
să Îți pună pe buze miere.

Și începi să povestești
de minunea ce-o trăiești,
despre vestea ce-ai primit

de la îngerul uimit...

Spre încredințarea ce-ai grăit,
le-arăți darul pipăit:
o stâlpăre de finic...
Omul drept va fi voinic!

„Dreptul ca finicul va înflori și ca un cedru din Liban se va înmulți”
(Vechiul Testament, Psalmul 91:12).

Iar femeile chemate
plângeau că sunt blestamate
a rămâne fără Mamă...
Sărutau a Ta maramă!

Or, în preadreapta-Ți credință,
le-ai făcut făgăduință
cum că în grija Ta vor fi...
Lumea întreagă o vei umbri!

Când grăit-ai Tu aceste’
a venit fără de veste
tunet negru, tunet greu...
Semn trimis de Dumnezeu!

Arătat-s-au mulți nori
ce cărau de subțiori
pe Apostolii plecați
ca să își caute alți frați...

Printre ei Tu îi aștepți
pe ierarhii înțelepți:
prieten bun, nedespărțitul
Dionisie Areopagitul;
îmbrăcați în flori de tei,
Ierotei și Timotei.

Aflând despre a Ta plecare,
de lacrimi - făceau vărsare:

"Noi, o, Stăpână, știindu-Te în lume, ca și cu singur Stăpânul nostru și Dascălul ne mângâiam; dar acum cum vom putea să suferim greul acesta? Însă de vreme ce cu voia Fiului și Dumnezeului Tău Te muți spre cele ce sunt mai presus de lume, pentru aceasta plângem, precum vezi și lăcrimăm, cu toate că într-alt chip ne bucurăm despre cele ce sunt asupra Ta rânduite".

Spre dâșii degrab' priveai
și așa le răspundeai:

"Prietenii Mei și ucenicii Fiului și Dumnezeului Meu, nu faceți bucuria Mea plângere, ci-Mi îngrijiți trupul, precum Eu Îl voi închipui pe pat".

Și, iertându-Te cu toți,
ai purces printre enoți
când, culcându-Te pe pat,
al Tău trup S-a înălțat...

Al Tău suflet preaales
lângă trupu-Ți a purces
înspre Domnul și-al Său Fiu...
O fi ajuns prea târziu?

Ei, de atâta așteptare,
s-au gândit la o îndreptare
când făclii și când cântări
petreceau mormântu' în zări...

Orbilor le-au dat vedere,
la bolnavi le-au luat durere,
surzii încep și ei s-audă...
Sunt iertați de soarta crudă!

Ologii acum pot merge...
Asta-i sfânta nouă Lege!
Zidurile se zidesc
în Ierusalim ceresc!

Îngerii din Ceruri cântă
iar văzduhul o încântă

pe-orice ființă pământească,
fie om sau... buruiană!

La această sărbătoare
se întâmplă și-o oroare...

Chemând pe unii din popor,
mai-marii iudeilor
au dat ordine păgâne
să răstoarne, să dărâme
patu' în care a adormit
și în care s-a priment
trupul cel de viață începător...
Domnul n-a rămas dator!

Le-a trimis pedeapsă grea:
ai lor ochi n-ar mai vedea!

Cel ce-a dat drumul la câini
și-a pierdut a' sale mâini...
Fost-a, astfel, judecat:
mâinile tăiate, lipite de pat!

Dar, în clipa cea cumplită,
a lui fire acum cioplită
a înțeles și a crezut...
În genunchi el a căzut!

Și aflând tămăduire
de la Domnul – din iubire,
a primit a' sale mâni...
Iartă-ne c-am fost păgâni!

Toți orbiții au fost iertați...
Ieri - păgâni, azi – vindecați!

Apostolii se îndreaptă
cu al Tău trup spre marea poartă
din Grădina Ghetsimani...
Tu, parfum de crini, emani!

Parfumul cel minunat
pe Toma l-a întârziat;
trei zile, trei nopți, trei zori,
rătăcit-a el prin flori...

Toma foarte întristat
de îngeri că s-a rugat
să-i deschidă sfânt mormânt...
Un ultim deznodământ!

Îngerii bat din aripe
și în două sau trei clipe
s-a deschis piatra cea grea...
Atunci Toma ce vedea?

Doar veșmântul Tău întins
în sicriul unde-au nins
fluturii cei de Lumină...
Trupul nu-i! Cine-i de vină?

Giulgiul, ca o mângâiere,
strânge în sine-a-i grea durere...
După trupu-Ți călător
și dânsul plânge de dor!

8. Ceruri Noi și Pământ Nou

Cu-al Tău trup și cu-al Tău suflet
la Ceruri Te-ai ridicat,
Tu, Rază de Iubire,
Tu, Rază de Lumină,
pre noi ai predicat
când blana-Ți de hermină
în ea ne-a îmbrăcat
făcând al nostru trup
să fie mai smerit
iar sufletul, săracul,
să-i care la cer sacul...

De pe tronu-Ți de Regină,
caută spre pământeni
și ne spală de rugină
ca să fim ai Tăi curteni!

Ne ridică prin iubire,
ne ridică prin credință,
nu se piardă a noastră fire
retrăind vechea sentință!

Ne dă Ceruri Noi, palate
de speranță, de virtute,
inimile exilate
le primește într-a Ta curte!

Să le-așezi în Pământ Nou,
să le dai o nouă haină,
grija Ta – râvnit cadou
ce ne va încălzi la iarnă!

Fiindcă... Tu ești Cea dintâi
ridicată în slăvi cerești,
după Tine – ai Tăi fii
vor veni, să nu-i oprești!

Va veni la mântuire,
să se facă voia Lui,
suflet trist – grea bântuire,
vrea în grija Tatălui...

*“Sfântă Marie, Maica lui Dumnezeu,
roagă-Te pentru noi păcătoșii, acum și în ceasul morții noastre. Amin!”*

Oh, Tu, Bindecuvântată!
Depărtează de la noi
patima înfierbântată,
răutăți și alt gunoi:
uitarea și trândăvirea,
neiertarea, lenevirea,
minciuna și neputința,

păcatul și necredința,
gândul rău, gândul viclean...
Vrem semn roșu de țiclean!

Oh, Tu, Candelă a Luminii!
Oh, Tu, Flacără a Credinței!
Ia din lume mărcinii
ai durerii și-ai căinței!

Le dă foc la cap de Rai
sau la margine de Iad,
fă din toate Nou Serai
unde vise nu mai ard!

Unde visele sunt vii,
unde visele nu îngheață,
le împlinește precum știi,
le fă zori de dimineață!

Le fă zori, le fă zorele
iar pre noi – rouă pe ele!

9. Magnificat anima mea Dominum!

Și a fost cântarea noastră:

- Mărește suflete al meu pe Domnul!

Și rugăm 'ne vină somnul:

- Oh, Tu, Doamne!... Oh, Tu, Doamne,
cu al Tău zâmbet ne adoarme!

(10.08 -11. 08. 2019)